

IRENA OBERMANNOVÁ

ŽENSKÉ POHYBY

motto

motto

IRENA
OBERMANNOVÁ

ŽENSKÉ
POHYBY

Praha 2014

© Irena Obermannová, 2002
Cover photography © Jan Saudek, 2014

ISBN 978-80-7246-658-0

První kapitola

Znala tahle rána. V kapli zvon, na nádvoří Pánbůch a v břiše díra hladová. Plašila to vše ranní cigaretou ve výklenku na chodbě, kde pokaždé stála s holkama, aby taky měly rituál.

Dávaly se dolů na jeptišky, jak směšně spěchaly, jako že nespěchají, a na tvářích měly jenom oči, tak jí to vždycky připadalo. A taky že z jeptišek stoupá pára. Kterou ona vdechuje i plaší první ranní startkou. Říkaly stařenou. Jenomže stařena ležela o kus dál, pravá devadesátiletá.

Dorota namočila koště do kýble. Pravidelnými čarami po podlaze jakoby ze zvyku odpočítávala, jak dlouho ještě. Ale jen do té doby, než si uvědomila, že kriminál tady jí skončil před pár dny. Teď ubíhá její čas na rozmyšlenou, který jí sestry nadělily na cestě do nebe.

Z kaple sem doléhala hudba. Dřív tam také chodívala, ne za Pánembohem, ale za zábavou. Trsala si tam v koutku u presbytere, protože to s ní šilo, i když pomalu a táhle, žádný bigboš, jen takové povlávání holubí tam provozovala. Nikdo ji nikdy neokřikl. Některé sestry se dokonce usmívaly. Měly ji rády, věděla to. Pochopily, že je nadpozemská. To jejich jediné, veliké, klidné oko to vidělo. Sestra Leticia ji dokonce chtěla vyučovat hudbu. Než prohlásila, že je v ní cosi zvířecího. Řekla to však s takovou pokorou a úctou, že jí pak musela odčinit devaterem otčenášů, Dorota se to dozvěděla od sestry Gerominy. Měla pravdu, Leticia, Dorotka opravdu byla zvíře. V tom spočíval její způsob poznávání světa, její písničky i skoky. Protože Do-

rota nechodila, skákala jako kočka. A čarami hadru po podlaze se zdvihala výš a výš. Směrem blahoslaveným...

„Dneska učešu babce pletené copánky,“ psala si po linu.

„Na konci světa stojí fialová žena.“

Také dneska blábolila, bába pomatená.

„Velekněžna,“ věděla už dopředu Dorota.

Stejně tak, jako že brzy přidá věštbu. Sibyla. Dorota jí tak začala říkat první.

Už jí jinak nikdo nepoví.

„Nemůže popadnout dech.“

Jasně že by bylo milosrdné Sibylu zardousit, táhlo jí na devadesát. K čemu vlastně tyhle báby na světě jsou, leda tak k nápravě vězňů. K tomu, aby do Doroty každodenním mytím jejich svaštělých těl stoupala svátost. Dole zvony a Bůch a tady úplně nahá staroba, dětsky a dávno už bez studu, vyměšovaly jako miminka, a když je Dorota krmila kaší, říkávala neoblomně: Za maminku, za tatínka... Sibyla ji pak pokaždé objímala a plakávala, ten dotek v Dorotě vzbuzoval i ošklivost, i něhu... jasně že by bylo nejlepší ji zardousit. Ale Dorotě svátost tekla břichem jako bahýnko, omamně a rovnou do srdce. Možná to byl fakticky dobřej kriminál, zajímal se o ně svět a ona, Dorota, je evidentně na expres cestě k Bohovi.

Pomalou Sibyle splétala culíčky z tenounkých bílých vlasů jako dva myší ocásky. Podala jí zrcátko.

„Dívej, Siby.“

A bába se šťastně rozesmála.

Aha, zuby. Už jí je umí dát do pusy. Někdy se jí o nich i zdá. Vídá ve snech Sibyliny zuby, jak cvakají a zpívají. Protože Dorotin dennodenní styk s nimi je natolik děsivý a současně intimní, že mívá pocit, že ještě žádnému člověku nebyla tak blízko.

„Pohádku, zazpívej pohádku,“ škemrá to dítě letitý.

A Dorota bere ze zdi kytaru a zpívá. Protože Dorota zpívat umí, ať už je jakákoli, přetéká písněmi. Nosí je v srdci jako ne-

mluvně mateřštinu, důvěřivě a samozřejmě, bez pochybností o jejich pravosti. O jejich pravdě. Cítila je v sobě odjakživa, mohla je nahmatat jako tep, jako nohu nebo ruku.

*Byla svatá Dorota,
měla věnec ze zlata,
a dvě bílé leluje
od Panenky Marie.
Zamiloval si ji král
a Dorotě listy psal.*

Sípala nad kytarou a Sibyla na ni koukala málem mrtvým pohledem. Dohlédla za hroby, za konce a za začátky, do rakví i pekel a také na nebesa a Dorota by chtěla ten pohled vlastnit, rozpoznat, rozluštit a sníst. Dost možná Sibyla viděla jen na začátek hrdla, ale i tak by Dorota chtěla na okamžik vidět jejíma očima, možná to byl ten důvod, proč přemýšlela o vstupu do řádu. To byl ten otisk a znamení, za kterým se plahočila, šlápotá, kterou vnímala i v kapli, jenomže ji pocítovala vzníceně až eroticky, vůbec ne jako jeptiška, měla přitom pocit až mužské erekce, toho hmatatelného pyšného kůlu, co chce dělat lásku.

Dorota vlastně vnímala jenom eroticky. Proto se jí také stávalo, že kradla, bylo to vzrušující, krvežíznivé překračování čáry. Bylo to potentní. Stejně jako když ji načapali, ta přísná a současně chlácholivá slova... touživila přitisknout obličej na obličej té policajtky, co jí vyslychala. Pořád dokola by zažívala ten děs okamžiku, než se odhodlala krást, chtěla znovu slyšet slova, se kterými ji zavírali do policejního auta... všechno to probíhalo takovým fascinujícím samospádem, že to chtěla přitisknout na prsa.

Dřív, když byla mladší, musela pro ni na strážnici chodit máma a Dorota pak hltala pohledem její slzy, i když jí mrzelo, co jí způsobuje, přála si, aby i máma dokázala aspoň trošku pochopit tu pastvu, pastvu vzrušení. Jenomže máma seděla jak

raneček neštěstí a Dorotě jí bylo líto. Pokaždé si umiňovala, že ji nebude trápit, že jenom kvůli mámě toho nechá, protože ona byla taková usouzená dobrota.

Ale nešlo to. Dorota kradla. Možná to nějak souviselo s hudbou v ní, s druhem té hudby, která nebyla poslušná ani laskavá, ale bolela jak ten sup, co klove játra. Na druhou stranu Dorota vnímala určitou podobnost mezi svými písněmi a zpěvem tam dole v kapli. Ale jen ona věděla, že tohle není hlavní důvod, proč zůstává v klášteře, proč se jen přesunula z oddělení odsouzených blíž k milosrdným sestřím. Nevězel v tom Pán, ale praktické zjištění, že potřebuje pomoc. Vyslechla tu dost historek o tom, jak to chodí venku po návratu. A ona chtěla zpívat. Potřebovala k tomu klid. A krajíc chleba. Oboje jí sestry každý den dopřávaly.

„Dneska mi přijde synáček,“ zasténala Sibyla v pomlce.

To byl její nejmilejší. Stařena ho vyhlížela každý den oknem vedle postele a Dorota si zvykla na něj každý den zavést řeč. Párkrát ho dokonce viděla. Byl starý, byl to Metuzalém. Pokaždé se na ni usmál a dal jí jeden z banánů, které matce nosil.

„Synáček můj, co jezdí v televizi na dortu. Ten se mi povedl!“

Dorotině mámě se Dorota nepovedla. Dorota se to snažila aspoň malinko napravit vzpomínáním na Sibylina syna. Každý den si představovala sympatáka, co vystupuje v televizi, svět mu leží u nohou a on jej překračuje a zůstává po něm oblak vůně pánské toaletní vody. Doufala, že třeba na ní tím povídáním o něm ulpí kousek kolínské a ona se stane lepším člověkem, písně si pustí žilou a učiní mámu šťastnou.

Máma, její máma, plná klidu a vznešenosti, máma, které se vždycky vzpírala a stavěla se proti ní na zadní a utíkala z domu a kradla a všemožně se vzrušovala. A vyřvávala po ulicích písně, kterým máma nerozuměla. Odmalinka na ni zděšeně koukala, kde se v tom dítěti vzalo tolik zvuků, proč vytukává slova lžící, proč opakuje pohádky na hřeben, modlí se vrískotem. Proč si vy-

nucuje pozornost. Máma nevěděla. Sama si nikdy nic nevyucovala. Celý život nic nechtěla. Aspoň ne tak usedavě, pálivě a žádoucně. Dorota to musela podědit po tátovi. Protože máma se spokojovala s jakýmsi ždibcem štěstí, které si vysloužila celoživotním nicnenamítáním. Nepotřebovala, aby ji někdo slyšel, vnímal. Byla prostě hodná a laskavá a každý ji měl rád. Jen Dorota ji vášnivě milovala. A to i potom, co si ji máma přestala vyzvedávat na policii. Nebyla ani u soudu, nenavštívila ji v kriminále.

„Oči má jak Barnabáš, lotr po pravici. Hned, jak jsem ho porodila, jsem to viděla.“

Dorota se smutně zadívala z okna, jestli už sem lotr po pravici neběží s taškou plnou banánů.

Ale slyšela jen, jak v kapli boromejky začaly zpívat.

Potichu, jak nejvíc dokázala, se k nim připojila.

Od té doby, co potkala Dorotu, zpívala sestra Leticia co nejméně hlasitě, protože se styděla za svůj poněkud pisklavý hlas. I to ji na té holce štvalo, že od prvního okamžiku nemohla kvůli ní v míru opakovat slova písně.

Pamatovala si, že když k nim Dorota přišla, hned se jí nezdála, dokonce se stavěla proti tomu, aby sem tuhle drzou dívku z ruzyňské věznice braly, připadala jí příliš sebevědomá, soběstačná, měly by přece pomáhat spíše plachým ženám, protože ženy by přece měly zůstat plaché i v téhle neklidné době. Ale líbilo se jí, jak se Dorota smála, jako smyslů zbavená a na celé kolo, a vzápětí zas upadla do toho svého polobdění polospání, spíš spaní to bylo, taková dřímota kočičí, jako by vším kolem absolutně opovrhovala.

V tomhle náměsíčném stavu Ruzyň přečká bez úhony, říkala si Leticia. Jenže záhy pochopila, že Dorota má nadání od Boha. Říkala si, že když Pán do téhle dívky vložil takový talent, nemohou ji přece ony, které mu zasvětily život, zavrhnout, musí jí pomoci. A tak Leticia nakonec souhlasila. Nikdo není skrznaskrz

špatný, mohou dívku mírnit, kultivovat, a naplňovat tak zámysly Boží. Leticia dokonce začala Dorotu vyučovat, ale brzy pochopila, že dívka by ji raději pokousala, než by se naučila notu. Nikdo není skrznaskrz špatný, až na tuhle holku. Leticia ji potrestala za hříšnou lenost, přestala jí dávat hodiny klavíru a nechala ji dělat nejhorší práce. Dala jí k Sibyle, nejstarší pacientce, která neudržela moč ani stolici a domnívala se, že je věštkyně. Žádná odsouzená s ní nevydržela, Sibyla vyžadovala neustálou pozornost a svým pečovatelkám sprostě nadávala. K ní nasadila Leticia Dorotu, ne snad ze zatvzelenosti srdce, ale z touhy po její spáse.

Jenomže Leticia si stále častěji uvědomovala, že tu dívku nenávidí. A že současně ji Dorota čímsi přitahuje. Musela jí být neustále nablízku, poslouchala její uječený zpěv a namlouvala si, že kontroluje, aby Dorota něco neukradla. Pravda však je, že když ji jednou viděla, jak krade cigarety, rychle zavřela oči. Strávila pak celé odpoledne na modlitbách, aby jí Pán odpustil. Nejhorší na tom bylo, že Leticia měla pocit, jako by On Dorotino chování schvaloval, jako by také zavřel oči. Nevyzpytatelné jsou cesty Boží, opakovala si a nerozuměla si.

Možná to bylo trochu jinak. Dřív, když se Leticia ještě jmenovala Jana, často se bouřila proti nespravedlnostem světa, připadala si nenaplněná, nepochopená – proč není tak hezká jako ostatní děvčata, proč právě ona musí mít v sobě neladnost a neskladnost a krátké silné nohy, proč, proč, proč... Bylo jí dvacet dva let, když se rozhodla vzdálit se podobným úvahám a nastoupit cestu pokoje a lásky. Jenomže dodnes se občas opovázlivě ptá, co je to láska, nejsou to právě škuby, naježenosti a běsy? Leticia dobře ví, že ne. Dnes je plná jasu a pokory, její rysy se zjemnily, a dalo se říci, že Leticia je krásná. Ale ona už takhle neuvažovala. Jen jedno jí možná zůstalo z dřívějšíka: uměla se vžít do pocitů téhle dívky, které je skoro tolik, kolik bylo jí, když zatloužila stát se Ježíšovou nevěstou, vstoupit do kláštera a spolu s ostatními sestrami se navždy oddat Pánu, té nevinnosti, bla-

ženosti a skromnosti. A proto jako jediná ze sester pochopila, že Dorota musí zpívat jinak, takové je její poslání, pokud má tahle holka zůstat v klášteře, musí být pokornější, a nikoliv pyšná. A jestli chce halekat ty písne, musí věřit v Boha.

„A proč?“ zeptala se jí jednou Dorota. „Ať věří on ve mě.“

A rozesmála se na celou kapli, kde spolu rozmlouvaly.

„Vidíš, ani se tomu nemůžeš zasmát se mnou. To není pravá víra, co máš,“ pokračovala vesele, a jak měla ve zvyku, začala se vlnit celým tělem v nikým jiným neslyšeném rytmu. Neměla to říkat.

Leticia na její slova od té doby stále myslí. Nic jí není platné, že si dokola opakuje biblický příměr, v němž se na vrcholu chrámu zjevil Hospodin ďáblovi a ďábel ho pokoušel a ptal se: „Jsi-li nesmrtelný, skoč dolů a dokaž to!“ Ale Pán odpověděl: „Víra je věcí víry. Nepotřebuje důkazů.“

A neskočil. Čímž chtěl vzkázat ovečkám, ať se na nic neptají a věří bez řečí.

Možná měl Hospodin skočit. Ne kvůli důkazům, ale kvůli skoku. Možná neměl být tak ohebný, usměvavý, možná by neměl mít tu laskavou převahu.

Leticia mívala nepatřičný pocit, že čím hlouběji se noří do své víry, tím víc se ptá, mívala někdy doslova chuť se s Pánem hádat, vytýkala mu často stav mysli, ke kterému on věřící vede, stav blaženého nepřemýšlení. Jenomže pak se nutně musela zamyslet, proč ona sama věří, když nechce být poslušná. A postupem doby přicházela na to, že kvůli obrazům. Celou svou vírou věří v obrazy, které jsou vznícené a pokojné, jsou to příběhy, planoucí výjevy, hořící gesta, celá bible je jich plná, a stejně tak kostely a každodenní kázání, i to sebenudnější, je plné obrazů. Písní, řekla by Dorota. Fantazie, řekla by Leticia. Bůh je fantazie, začínala si myslet potichounku.

Snažila se ty myšlenky zaplašit, ale bylo to marné, čím víc se modlila, tím víc k ní přicházely výjevy a Leticia začínala tušit,

že za to může Dorota. Věděla, že ji sem neměly brát, varovala je, ta holka byla ztělesněná živočišnost, zvíře se nikdy modlit nenaučí a Leticia se bála zvířat v sobě.

Spěchala ještě mokrou chodbou plnou šmouh rovnou z kázání za Dorotou. Ona musí odtud, věděla s náhlou jistotou, tady je nám všem jako v zahradě blaženosti, a ona to může zabít, nechce, co jí nabízejí, nezajímá jí to, křičí cosi o vězení a neví, že vězení může znamenat nejvyšší svobodu.

Leticia vstoupila do nemocničního pokoje, kde ležela ta žena, které všichni říkali Sibyla, protože také ona žila v obrazech, ale u ní to způsobilo šílenství.

„Tahle kaple tu stála odjakživa,“ povídala zrovna Sibyla.

Ruce zvedla vysoko nad hlavu. Byly kost a kůže.

„Tohle není klášter. Větrnej mlejn to je. Mele dech, co ne-dejchá. Musíš mu pomoci, Dorotko. Budeš slavná, svý srdce ti na to dám. Odejdeš odtud polomrtvá a vrátíš se jako dvojitý dech. Jdi už, utíkej!“

Sibyla křičela stále víc.

Dorota stála nad její postelí bílá jako smrt.

„Někdy mám vážně chuť tě uškrtnit, odpusť, Siby...“ řekla a pověsila kytaru zpátky na zeď.

„Ty už nebudeš hrát?“

„Ne. Jsi moc pomatená.“

„Tak mě uškrť,“ pravila stařena.

„Umři si sama.“

Leticia věděla, že by měla zmizet, ale nedokázala se pohnout.

Dorota se nahnula k Sibyle. Přitiskla k ní tvář. Jako by ji líbala. Ústa na ústa. Stačila chvíle.

Leticia se pokržížovala. Až teď jí Dorota spatřila.

„Zmiz odtud,“ zašeptala Leticia a začala odříkávat modlitbu.

Dorota vstala a pomalu, líně se sunula ke dveřím.

Viděla za nimi svobodu. Nevypadala jako vězení.

Vypadala jako Skok Boha, který se právě rozveselil.

Druhá kapitola

Než by o něco poprosila, radši to čmajzla. Neprosila. Ani ne tak proto, že by jí to připadalo ponižující. Připadalo jí to demonstrativně slušné. Vlastně tím říkala: Jsem hodná holka, nic nechci, to já jen tak, chápete to, prosím? Tak to ne. Vždycky chtěla vypadat horší, než byla. Dorota kriminálnice. Zlodějka. Snad to mělo i své výhody: ti, kteří vytrvali v její blízkosti, to mysleli vážně. Pomáhali jí a byli připraveni přinášet jí oběti. To chtěla.

Teď zase stála před tím problémem. Za dveřmi, za nimiž, až se otevrou, jestli se tak vůbec stane, bude nutno říct: Prosím. A něco k tomu připojit. Vysvětlení. Varování. Další Prosím. Prosím, prosím. Dokáže to. Potřebuje to. Lotr jezdí v televizi na dortu.

Zazvonila. Tón zněl zlostně, kdyby znala noty, zapsala by si tu melodii a proměnila ji, dala by jí jinou souvislost. Laskavější, méně hroživou. Měla by ho ráda.

Otevřel a zase na ni zíral mezi dveřmi jako přednedávnm. Trásla se po celém těle. Pamatoval si ji, věděla s určitostí.

„Můžu dál?“ nepoprosila.

Všechno voře.

Přestože je na přímé cestě ke slávě, nedokázala to. Navzdory tomu, co jí Sibyla předpověděla, čím vlastní matku ztratila, co po otci dostala. Otec by určitě znal to pnutí. Leta mu lomcovalo ve svalech, chlupy se mu ježily, dostával závratě a strašně to chtěl. Slávu. Být vidět. Zbožňovat se. Tak vzal roha. Bez vy-

světlení a bez hádek. Za jednoho slunečného dne, když Dorotka měla první narozeniny. Prostě to neustál. Mámu tím skoro zabil, nikdy nechápala, kde se v něm bere tolik zvuků, proč hraje na hřeben, na harmoniku i na ni, proč po jejím těle vybrnkává písně. Máma nezněla, Dorota to věděla s jistotou. Sama se pak potýkala s její hluchotou, doma bylo navařino, napečino a ticho, tupě ticho, jako u zamčeného piana, ticho, které Dorota pořád narušovala. Ostatně jako vždycky všechno.

„Tys utekla?“ Barnabáš setrval nepohnutě na prahu.

Neopověděla. Vypadal jinak než při návštěvách. Bezbranněji. Mohl by být její táta. Měl na sobě tepláky a trepky, tak možná proto.

Neznatelně se usmál. Snad mu to připadalo zajímavé. Nebo byl po matce choromyslný.

„Tak pojd.“

Určitě byl po matce choromyslný, protože jinak by neustoupil ze dveří. Dorota vešla.

Ted' už bylo zbytečné vysvětlovat, že neutekla, protože z kláštera se odchází dobrovolně. Nechápal by to nejspíš a zkažila by mu tím radost. Možná to jediné ho zajímalo. Řekne mu to jindy. Jestli nějaké jindy přijde. Jestli dokáže mluvit. Protože v kriminále se mluví jinak. Běží tam jiný čas a jinak se myslí. Pomaleji a důkladněji, jako když se dlabe dřevo. Člověk uvnitř má mnohem méně nečekaných podnětů, nemusí tolik reagovat. Složí košili, dá ji do skříně. Pocítí uspokojení. Myje podlahu. Ze strany na stranu, ode zdi ke zdi. Nemluví, netelefonuje. Nepotkává neznámé. Nezažívá překvapení. Myslí jen na sebe. Sahá jenom na sebe. Tedy většinou.

Samozřejmě že to zkusila. Vyspat se s holkou. Jenomže to nebyl sex. Byla to holčičí radost. Chybělo jí v tom dobývání opačné rozkoše. Věděla přesně, co Táňa cítí, a bralo jí to vzrušení, připadala si příliš bezpečně, jako ve vaticce, jako by si jen ověřovala, zda její tělo správně pracuje. Mohla si sice předsta-

vovat, že je mužem, tím nepochopitelným, větším tvorem, který jí vždycky připadal tak ohrožený, dětský a nepřizpůsobivý, že ho toužila kojit až do doby, než jí ublíží silou, které neporoučí, medvědí silou své rozložitosti. Muži nejsou žádné vatičky, jsou propasti, přijímají a nevracejí a to ji přitahovalo. S Táňou byl klid, holčičí záležitost, hra, nebylo to doopravdy a také z toho nemohlo doopravdy nic vzniknout, žádný život, žádná komplikace. A Dorota chtěla komplikace, chtěla opačnost. Nutně potřebovala všemu nerozumět, potřebovala tajemství, nevěděla, odkud zná písně, které ji napadají. Nepotřebovala chápat podstatu věcí, potřebovala na věci sahat, cítit je. Nechtěla všechno vědět, proto se ve škole špatně učila, nezajímaly ji údaje a fakta, chtěla stát na samém kraji tajemství, dotýkat se ho, nezabýjet ho.

Přinášel čaj. A Dorota mlčela. Nemohla ze sebe vypravit ani hlásku.

„Přestala jsi mluvit,“ řekl klidně.

Venku projel hasičský vůz a zaskřípaly brzdy, ale tady byl nehnutý klid. Klid před milováním, věděla. Zabořila ji ta představa. Zdalipak on to také vidí? Nikdy nepřišla na to, jestli ona vidí víc než ostatní nebo zda to jen rychleji pojmenuje.

„Myslím, že jsi neutekla.“

Dívala se na jeho ruce, které se odlepily od konvice, a představila si je na svém bříše. Bude mít horký, suchý dotek, co neuhýbá, jede najisto a zvoní. Měl staré ruce plné hrobových znamének. Nespala s mužem dva roky.

„Myslím, že je to nějak jinak,“ řekl zas.

Jak dlouho asi nespala s ženou on? Dneska by řekla, že nikdy.

„Každopádně máme oba zvláštní den. Ty seš venku a mně umřela máma.“

Jen se dívala. Rovně jako hladina řeky. Ano, pár společných rysů se Sibylou by se našlo. Ale na Barnabášovi bylo všechno méně vzepjaté, méně skučící, hladší. Pevné a srovnané. Až na

oči, které byly drzé i chytré i lahodné. Vzpomněla si na dotyk její kůže, studené a mokvající. Možná ji milovala. Někdy mívala pocit, že to tělo je její, že mají jedno tělo, to už se jí s nikým nestane, možná s dítětem, chtěla by mít se Siblylou dítě. Dítě jako věštbu.

„Je osmého srpna,“ oznámil jí z ničeho nic.

Samozřejmě věděla, kolikátého je, takové věci se přece v kriminále sledují. V klášteře také. Tam je čas hmotný. Dorota nepotřebuje, aby ji poučoval.

„Za měsíc by jí bylo devadesát.“

Postavila se. Už ho nebude dál poslouchat, mohl by se rozkecat. A jí to přece nezajímá. Nechce o něm nic vědět. Chce po něm šplhat. Dala se do tance.

*Chceš Dorotko moje být?
Má tě svět co paní ctít.
A já už mám jiného,
Krista Pána samého.
Král se na ni rozhněval
a pec hrozně topit dal.
Hned dal olej vařiti,
Dorku na něm smažiti.
Čím déle se smažila,
tím víc krásy nabyla.
Král dal kolo dělati,
pannu na něm lámati.*

Nebyla si jistá, jestli se na ni vůbec dívá. Možná nepochopil, co od něho chce. Případá mu moc mladá. Bojí se na ni jen pomyslet.

„Mně bude v říjnu dvašedesát. A tobě? Kolik je tobě?“

Natahovala špičky, seč mohla, byl to její způsob prorážení vzduchu, možná i zdí, byl to její způsob kroku a žití. Dorota

netančila jako ostatní dívky proto, aby zdůraznila svou ženskost. Tančila jako stěhovaví ptáci ve směru pocitu. Táhla za teplem. Hýbala se v písni. Povídala.

„Myslím, že je ti dvacet a máš nějaký jméno. Něco jako Dana nebo Dorota.“

Nebyl věštkyně. Byl jen chytrý. Všemu rozuměl. Nechtěl tajemství. Chtěl všechno vědět, znát, pojmenovat a zabít. Na všechno se mámy vyptal.

Zajímala ho zřejmě už tam.

Prohnula se v pase a představila si jeho vůni.

„Zpíváš jako anděl,“ řekl.

Takže to pochopil. Zbývá pomalu, knoflíček po knoflíčku rozepínat jeho košili, potkávat to nové tělo tón po tónu, ostýchat se i otvírat současně, a přijdou mrákoty i mráz, ale ona se bude muset otvírat první, jako klid před bouřkou. Jenže on se pohnul, jako když odhání mouchu, jako slon v porcelánu.

„Půjdeme ven,“ řekl, aby to zabil.

A ona se nezmohla ani na tón, nestihla to, knoflíček po knoflíčku, a tak šli.

A Dorotka se jen dívala. Tam si myslela, že se utrápí bez tohohle města, co si je samo sobě nádherné. Málo stromů, málo ptáků, zeleně, všechno brutálně nezdravé a posilující. A lidi, co nutně cosi předvádějí, každý něco jiného, dáma politá vůní, holka s obličejem, jiná celá těhotná, stará paní, co si myslí, že sem už nepatří, a kluk si balí jointa, všichni tu jsou zhulený, ať už neprodyšností dlažby, nebe nebo kýho výra. Co v klášteře? Potřebuje chodit ulicemi s lidmi, o kterých nic neví, bok po boku se s nimi valit všemi směry zmatení.

„Kam tě mám vzít?“ zeptal se s nenadálou něhou.

Chytla se ho za ruku. Už se ho musela dotknout a pak také měla pocit, že ho musí rychle svázat, přivázat, chytit tu něhu, o níž se jí zdávalo v lochu a kterou šeptala mezi slovy modliteb v klášteře. Ale hned se rychle otrásla, málem by zapomněla:

„Koupíš mi kytaru?“ dokázala ze sebe vypravit.

„Ne.“

Myslel si, že Dorota už nepromluví.

„Na tohle já nehraju. Nebudu ti nic kupovat.“

Ztratila pro něho kouzlo. Něha odešla, nic nepochopil.

Taky dobře.

„Tak anděla?“ zkusila ještě.

Pustil její ruku, ale cítila ji ve své dál. Opravdu, chyběl tu jen anděl.

Ten seděl v parku o pár kroků dál na lavičce na Kampě a pil červené víno z lahve.

„Dáte si?“ optal se Barnabáše, protože andělé lidem vykají.

Křídla měl bílá jak naději, že ho všichni uvidí, celá je měl opeřená bílým peřím, což bylo přehnaně realistické a vlastně poněkud nechutné. Barnabáš si na ně musel okamžitě sáhnout, domníval se, že to je převlečený bezdomovec nebo nosič reklamní akce na bělicí prášek. Ale opravdu to byl anděl, který si jeho mlčení vyložil jako souhlas a podával mu flašku.

Barnabáš se tedy zhluboka napil a podal flašku Dorotě. Lokla si a podala ji andělovi. A tak dál a tak dál, ale Barnabáš stejně neuvěřil.

*Bůh se nad ní smiloval,
brom to kolo polámal.
Za město ji kázal vést
a jí hlavu mečem smést.
A tu z čistého jasna
až se země zatřásla.
Dorka mezi anděly,
jako hvězda na nebi.
Nosí košík na ruce
a v něm krásné ovoce.*

Poslední sloku zakřičela Barnabášovi do ucha.

A za uchem ucítila jeho pach, bylo tam místečko, kde sídlila jeho podstata, jeho tělesnost, jeho touha. Zabořila na okamžik do té pídě kůže nos. Nadechla se zhluboka a věděla v tu chvíli, jaké to s ním bude: bohaté a chudé a bleděmodré a rudé.

Dorota tou představou tak znervózněla, že najednou nevěděla, jestli to unese.

Bude to všechno na ní, protože on nezačne.

„Stejně ti ji nekoupím,“ odsekl Barnabáš.

„Tak ji ukradni,“ řekl Anděl, a mohl to říct jen on.

Zamával směšnými křídly a poněkud toporně a na své postavení nemístně fyzicky odletěl.

Dorota mu rozuměla. Barnabáš ne.

Seděl na lavičce a nelítal. Zato měl určitě prachy. Nejenom na kytaru, ale i na pizzu, na cigára, na tramvaj. Přišlo jí ho líto, náhle k němu cítila podobnou blízkost jako k Sibyle, blízkost na život a na smrt, těsnotu jako v břiše mateřském, věděla, že má za něho podivnou zodpovědnost, podívala se na něj a znovu viděla, že se neodvází.

Dotkla se ho tedy ona.

„Byl tu Anděl,“ řekla tichounce, „tvůj Anděl. Máš ho se mnou. Navždycky. Jen se mnou.“

Jeho vůně za uchem se roztáhla do všech stran.

Bál se slova navždycky, což se u něho navenek projevovalo psí schlíplostí. Jeho popelavost už teď Dorotu dojímalá. Ale jinak než strunné nástroje. Míň. Potřebovala kytaru. Cožpak to nechápe? Vlekla ho známým směrem, zhruba od jejích deseti let nebylo dne, kdy by sem nenačumovala.

Bazar se nezměnil ani o chlup, loutny, housle, basy, sitáry tu visely od stropu dolů, a dokonce i prodavač s pleteným cucíkem do pasu tu zůstal.

Věděl, že to je ta holka, co krade, ale nepohnul brvou. Měl

dobrou kytaru a dobrý sluch. A dlouhé nehty na pravé ruce zpevněné lakem s pryskyřicí. Jenomže kytara se nedá strčit pod svetr jako céděčko.

„Co to je?“ ukázala.

„Nejzvláštnější sitár pod sluncem. Chceš ho zkusit?“

Podával jí nástroj. Zavrtěla hlavou.

„Nejdřív ty,“ udělala mu schválně radost.

Celý se schoulil dokola, jako vodní vír, obkroužil nástroj tělem a vtáhl ho do hloubky. Hrál a nevnímal a Dorota mrkla. Barnabáš vypadal tak seriózně, vůbec ne jako lotr po pravici, měl brýle a byl dobře oblečen, čistě a vymydleně jako ze škatulky.

Co vlastně myslela Sibyla tím lotrem, tenhle Barnabáš byl tak hodný, tak neobratně a trvale. Byl by z něho geniální zloděj.

Tenhle Barnabáš s neschovanou kytarou vyšel ven.

Až teď se mohla Dorota dosyta roztančit.

Barnabáš na ni čekal o pár ulic dál. Kytaru držel jako motyku, viděla, jak ji chce zahodit, jak děsně ho pálí, jak nechce mít s Dorotou nic společného, protože to způsobila ona, věděli to oba dva.

„Mohls ji koupit,“ zkusila to omluvně.

„Nebudu si tě kupovat.“

„Ne. Budeš kvůli mně krást.“

Zabublala smíchy.

Konečně. Konečně z ní padá tíha. Setřásá jeptišky a dobrodiní a blahoslavenost. Ponechá si jen hříšnou víru v sebe. Pánbůch jí odpustí, vždyť to věděla odjakživa. Pánbůch je nádhernej a jednou se s ním pomiluje jako Panna Maria. Občas cítí jeho dotyky, neskonale něžné a nábožné, neskonale přesné.

Objala kytaru a objala Barnabáše a začala ho líbat od ucha dál, aby mu to konečně došlo.

Že to dlouho neměla. Tělo opačné jak půlměsíc k měsíci.

Tělo větší, chlupatější. Tišší. Dřevnější. Neomalenější. Tělo dětsky umanuté. Držela ho v rukou jako klubíčko, zaskočená jeho odevzdáním. Neměla pocit prvního milování. Jezdila rukama po jeho kůži známě a důvěrně, a přestože byla plná koní vášně, hýčkala každé jeho mateřské znamínko jako děcko, každý pór si prstem objela a všechna svá prsa, břicha a stehna mu dala, celá se stala plochou k přistávání, bílým povijanem, krajkou. Držela v ruce jeho přirození, jako by bylo její vlastní, jako své ženství, a přitom se dívala Barnabášovi zblízka do očí, hleděla mu do tkáně, až to bolelo, jak si do něho vlezla.

„Co se tak díváš?“ ptal se.

„Na toho lotra.“

„Jakého?“

„Co ho máš v sobě schovanýho. Lotra po pravici, co se napravil. A ztratil svou přirozenost, zabil se sám v sobě. Jsi seriózní lotr po pravici.“

Rozesmál se. I když mu umřela máma. Dorota jí pomohla, a tak je povinna učinit ji nesmrtelnou. Život za život.

„Uděláme si dítě,“ napadlo ji a hned to řekla. Vždycky to tak dělala.

„Povídej mi o mámě,“ odvalil se. Navždy si to odvalení bude pamatovat, věděla.

„Věštila.“

Dál jí nic nenapadlo, nevěděla, co mu říci, jak měla na své tváři její smrt, jak jeho matka vyvalila oči, jak jí tekly sliny a Dorota je cítila ve svých ústech. Ne, to nešlo říci, na to chybějí slova. Bylo bezpodmínečně nutné, aby šla pro kytaru, zkusí mu to zazpívat, a hlavně nesmí zapomenout, proč sem přišla, Dorota se znala, věděla, co s ní může udělat tělo v těle, cítila, jak se do jeho těla stěhuje duší. Nesmí zapomenout na sebe, nesmí mu propadnout. Musí mu přece ukázat, co umí.

Bude ho potřebovat.

Spatřila se v záři reflektorů, kamery zapnuté.

Odlepila se od Barnabášovy kůže. Teď se na ni musí dívat
jak na svatý obraz, dokáže to.

*Ach, stařena dlouze vzdychá,
duše se jí v těle leká.
Nelekej se, duše milá,
už jsi se tu dost nabyla.
Na zelenou louku sedla
a tam sobě naříkala,
až se louka rozlíhala.
Přiletěl k ní anděl Boží:
Co naříkáš, hříšná duše?
Kterak nemám naříkati,
když se nemám kam podíti.
Chyt' se, duše, mýho prstu,
přivedu tě k Pánu Kristu.*

Třetí kapitola

Říkalo se, že do zdi kláštera zazdili kočku a že za úplňku mňouká.

Dneska ji Leticia slyšela. Ale úplněk nebyl. Jen Sibyla měla dnes pohřeb.

Leticia vybírala rakev a objednala bílou jako dech. Jako Sibylina věštba. Snad se k sobě budou hodit.

Pohřby byly tady v klášteře na denním pořádku, každou chvíli někdo v léčebně zemřel. Smrt tu patřila do rodiny jako řádová sestra s kosou. Leticia se dokonce přihlásila, že bude stloukat rakve, aby ušetřily, ta práce jí šla od ruky, zatloukala hřeby do věčnosti s veškerou silou, kterou ještě měla, těžko si mohla představit nesmrtejnější činnost. Snad ještě tak Dorota se zatínala věčnosti pod kůži, ale kdo ví, jak dlouho žijí písně, popěvky a rýmy, možná jsou rakve důkladnější. Leticia si vzdychla, Dorota utekla, Sibyla zemřela a zazděná kočka mlčela, Leticia zůstala najednou tak samotná mezi všemi pokojnými boromejkami, mlčícími starci a odsouzenými bez půvabu, samotná se svými výčitkami, viděla to, neviděla, snažila se neptat každý den. A jejími sny lezli hadi, hvězdy hořely a na stromech rostli všichni svatí. Bože, neopouštěj mě, nenechávej mě samotnou, zjev se – modlila se v rostoucí víře, že víra znamená pochyby, nikoli slepotu. Zesílila údery kladiva, pro případ, že by ji Všemohoucí přeslechl. Ve dřevě se objevil poslední hřeb. Rakev byla hotová. Leticia si vyhrnula sukni a zkusmo si do ní lehla. Zavřela oči.

Nikdo nedokáže s určitostí spočítat, kolik bylo Sybyl, ale

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.